

Ainu villiporo

Olipa kerran kaukana Korvatunturin takana aukea laakso, jossa asui villiporojen lauma. Laakso oli asumaton, eivätkä ihmiset menneet sinne juuri koskaan, sillä siellä ei ollut muuta kuin poroja ja jäkälää. Laakson porot olivat niin villedä, ettei kukaan pystynyt niitä kesyttämään. Poromiehistä taitavin, itse Sampo Lappalainen, joka sentään oli taltuttanut satoja poroja ja oli jo lapsena ratsastanut niiden selässä yhden jalan varassa, oli joutunut palaamaan villiporojen laaksosta tyhjin käsin. Yhtäkään niistä hän ei ollut saanut kiinni, ei edes pitkällä suopungillaan, ja lopulta lauman johtajaporo oli suorastaan pitänyt häntä pilkkanaan – kaapannut hänet pitkiin sarviinsa ja hyppyttänyt ylös alas miten sattuu... Sampo ei puhunut mitään palatessaan kotiin, ja siitä lähtien porot olivat saaneet asustella laaksossaan kaikessa rauhassa kenenkään niitä häiritsemättä.

Kävipä kuitenkin kerran niin, että villiporojen laaksoon iski vakava onnettomuus. Kaukaa pohjoisesta, tunturien takaa, iski eräänä yönä joukko miehiä aseineen. Se oli rosvojoukko, joka teki tihutöitä milloin missäkin, ja sille joka niistä eniten maksoi. Nyt he olivat saaneet vihiä, että laaksossa asui valtava lauma poroja, ja he olivat päättäneet ampua ne kaikki ja myydä paistiksi rikkaiden joulupöytiin. Onneksi lauman johtaja, viisas Lumisorkka, vaistosi vaaran. Sen vasenta sorkkaa, joka oli lumivalkoinen, oli syyhyttänyt koko illan, ja siitä se tiesi, että liikkeellä oli pahoja voimia. Se oli varoittanut lauman vahtiporoja, ja ne haistoivat rosvojen vetokoirat jo kaukaa. Pian rosivot syöksyivät alas tunturin rinnettä ahkioissaan, tähdäten aseillaan poroja. Sitä he eivät kuitenkaan tieneet, että porot ovat viekkaita ja nopeita juoksemaan. Rosivot luottivat rehvakkaasti tuliaseidensa voimaan, eivätkä olleet suunnitelleet hyökkäystänsä sen kummemmin. Johtajaporo laittoi hätäviestin kulkemaan porolta porolle, suurimmasta aina pienimpään vasaan asti: ”Juoskaa henkenne edestä! Juoskaa Lumikkosolan kautta luoteeseen ja hajaantukaa sen jälkeen joka ilmansuuntaan. Juoskaa niin kuin ette ole koskaan vielä juosseet, niin rosivot eivät saa teitä kiinni. Tapaamme kahden yön päästä Kotkien vuoren pohjoisjuurella – silloin he ovat jo luopuneet etsinnöistä eivätkä pääse sinne koirineen.”

Vaikka rosvojen hyökkäys olikin taitamaton, tämä oli kuitenkin suurin vaara, johon porot olivat koskaan joutuneet. Koskaan niitä ei oltu vielä uhattu tuliasein. Pimeydessä kuului vain mahtava jytinä, kun porot rynnistivät kapeaa Lumikkosolaa kohti. Pienet vasat yrittivät pysyä vauhdissa mukana, mutta ne jäivät emojensa kanssa auttamatta jälkijoukkoon. Yksi vassoista, rohkea Ainu, juoksi emonsa jäljessä kaikki voimansa pinnistäen. Mutta sitten se yhtäkkiä pyllähti turvalleen. Sen etujalka oli jäänyt kiinni johonkin koloon. Emo ei ollut huomannut mitään, ja pikku

vasa näki koko lauman etäännyvän siitä hurjaa vauhtia. Se huusi emoaan, mutta sorkkien jyminä ja muiden vasojen pelokkaat huudot peittivät sen äänen alleen, eikä emo kuullut. Ainu riuhtoi jalkaansa hengenhädässä. Lopulta oksa, johon sen sorkka oli tarttunut, antoi periksi ja se pääsi vapaaksi.

Lauma oli hävinnyt jo kokonaan näkyvistä, mutta Ainu lähti seuraamaan lumeen jääneitä jälkiä Lumikkosolan halki. Se oli aivan uupunut kaikesta riuhtomisesta ja kamalan peloissaan. Solan läpi päästyään se lyyhistyi maahan eikä jaksanut ottaa enää askeltakaan. Porojen jäljet hajaantuivat kaikkiin ilmansuuntiin, eikä Ainu tiennyt, mitä jälkiä sen pitäisi seurata. Lohduttomana se ummisti silmänsä ja nukahti.

Pikku Ainu heräsi tuulen vinkunaan. Terävät lumihiutaleet piiskasivat sen naamaa. Se oli nukkunut koko yön, ja sinä aikana oli alkanut sanka lumisade ja peittänyt kaikki jäljet. Nyt se oli todellakin eksyksissä, eikä se uskaltanut palata takaisin kotilaaksoonkaan, jossa pahat miehet olivat hyökänneet heidän kimppuunsa. Ainu ei tiennyt mitä tehdä. Se raahautui tuulelta suojaan tunturin juurelle ja alkoi valittaa katkerasti. Se ulisi ja ulvoi, kovempaa kuin pohjoistuuli, mutta turhaan – kukaan ei kuullut.

Kului koko päivä, ja lopulta pikku Ainu ei jaksanut enää itkeä. Sillä oli kamala nälkä, ja jäkälää ei näkynyt missään. ”En koskaan löydä emoani”, se ajatteli. ”Minun täytyy selviytyä tästä lähin itse, mutta varmaan kuolen nälkään. Enhän minä osaa etsiä ruokaakaan.” Kaikki näytti toivottomalta.

Mutta mitä ihmettä! Tuuli kantoi Ainun korviin jotain outoa kalinaa. Se oli porokellojen kalketta, mutta sitä Ainu ei tiennyt, olihan se kasvanut villiporojen keskuudessa. Kolina ja kalke kuuluivat aina vain lähempää, ja sitten pikku Ainu näki ihmeellisen näyn: kaksikymmenpäinen porolauma juoksi ison reen edessä, valjastettuna leveisiin nahkahihnoihin. Kolina lähti kelloista, joita oli kiinnitetty sinne tänne valjaisiin. Reen ohjaksissa istui iso, pullukka ukko yllään paksu turkki. Hänellä oli pitkä lumivalkoinen parta ja sydämellinen hymy kasvoilla. Päässään hänellä oli karvalakki.

Rekeen oli lastattu joulukuusia – pieniä, keskikokoisia ja yksi isokin. Ukko huuteli iloisesti kannustuksen sanoja poroilleen, jotka juosta jolkottivat halki lumisen maiseman kuuliaisesti, vaikka lasti oli painava. Pikku Ainu katsoi näkyä suu auki. Se ei ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa. Se ei ollut koskaan nähnyt edes ihmistä, lukuun ottamatta eilisiä rosvoja, jotka se oli nähnyt vain matkan päästä. Ne ihmiset olivat pahoja ja pelottavia, eikä Ainu halunnut olla niiden kanssa missään tekemisissä. Tuo reessä istuva olentokin oli kaikesti ihminen, ja ystävällisen näköinen, eikä hänellä ollut kädessään asetta. Ainu pelkäsi silti eikä uskaltanut hiiskahtakaan.

Poroista etummainen haistoi jotain outoa - villieläimen hajun. Sitten se havaitsi pientä liikettä lumikumpareen takana. Siellä oli selvästi jotakin! Tämä oli karua seutua, jossa ei sydäntalven aikaan yleensä ollut mitään elämää – ne harvat eläimet, jotka tänne talveksi jäivät, olivat talviunilla. Johtajaporo pysähtyi niille sijoilleen, ja niin oli koko lauman ja reenkin pysähdyttävä. ”Noo, mitäs nyt, Uljas?” huusi pyöreä ukko reestä. ”Mikä hätänä? Onko siellä ilves tai ahma?” Ukko loikkasi ihmeen ketterästi reestä lumihankeen ja kahlasi porojensa luokse. Porot tömistelivät lunta hermostuneina ja ojentelivat sarviaan lumikumpareta kohti. Ukko tallusti lumen halki katsomaan. Kumpareen takana kyyhötti laiha ja pelokas poronvasa. Ukko tunsu säälin tulvahtavan rintaansa, ja aikoi ottaa pienen otuksen käsivarsilleen, jotta se voisi lämmitellä hänen paksun turkkinsa sisällä. Pikku poro nousi oitis jaloilleen, puraisi ukkoa napakasti käteen paksun kintaan läpi, potkaisi tätä vielä takajalallaan, ja kirmasi pois minkä pikku jaloillaan pystyi. Ukko nauraa hekotti niin että hänen silmäkulmiinsa ilmestyi satoja ryppyjä. ”No sinähän olet pieni mutta kipakka!”

Pikku poro kipitti karkuun, mutta taas sille kävi niin, että se kaatui kesken pakomatkan. Sen jalka oli juuttunut myyränkoloon. Poro sätki avuttomasti lumihangessa, mutta ei päässyt mihinkään. ”Noh, noh, rauhoitutaanpas nyt vähän”, sanoi ukko, ja haki reestä ison vällyn. Hän kääri vasan vällyihin ja alkoi irrottaa sen jalkaa varovasti kolosta. Samalla hän silitti vasaa rauhallisin vedoin ja puheli sille tyynnyttävästi. Lopulta vasa rentoutui sen verran, että ukko sai vedettyä sen jalan vapaaksi. Hän kaappasi vasan syliinsä ja vei sen rekeen. ”Porot, juoskaa kotiin Korvatunturille! Osaatte kyllä reitin”, huikkasi ukko.

Perillä Korvatunturilla kävi aikamoinen vilske. Joulukuukuu oli nimittäin tulossa, ja kaikilla oli kiire saada lahjat, ruoat, siivoustyöt ja kaikki muut hommat tehtyä. Joulumuori kiiruhti paikasta toiseen punaiset läikät poskillaan, mutisten itsekseen ja toruen tonttujaan, jotka yrittivät välillä salaa lepäillä. Isot tontut määräsivät pienempiä ja pienet yrittivät parhaansa mukaan saada kaiken sen tehtyä, mitä suuri joulujuhla vaati.

Tämän hyörinän keskelle ukko, jonka varmaan jo arvasitte Joulupukiksi, saapui poroineen. Hän kanto pienen vasan tupaan, jossa Joulumuori keitteli puuroa isossa mustassa rautapadassa. ”Ja mikäs tuo on?” kysyi muori. ”Se on minun joululahjani sinulle”, sanoi Joulupukki tuike silmissään. ”Se ei olekaan mikään tavallinen poro.” Pikku Ainu oli saanut reessä voimiaan takaisin ja ravisteli heti huovan ympäriltään. Se alkoi hyppiä pitkin tuvan penkkejä ja pöytiä, ja päästi sievän keon papanoita Joulumuorin joulukukka-asetelman päälle. ”Siunatkoon! Nyt ulos tuvasta ja heti! Villieläimet kuuluvat tallin karsinaan!” huusi Joulumuori. ”Vai vielä joululahja! Nyt sinä vasta olet hullutuksen keksinyt. Jouluaatto on tulossa ja sinä tuot tänne villin poron. Oletko tullut vanhuudenhöperöksi?”

Joulupukin hyvää tuulta ei yleensä pilannut mikään, ja nytkin hän vain hekotti hyväntahtoisesti. Hän kaappasi vasan syliinsä ja kantoi sen tallin karsinaan, muiden vasojen joukkoon. ”No niin, pikku poroseni. Ottakaapa vastaan uusi ystävänne ja näyttäkää miten Korvatunturilla ollaan!” Sitten hän häipyi puuhiinsa, jotka olivatkin moninaiset. Joulun alla Joulupukki ja muori eivät yleensä ehtineet nukkua silmällistäkään, ja hommia riitti aina lähtöhetkeen asti.

Pikku poronvasat silmäilivät tulokasta uteliaasti. Se oli kovin laiha ja takkuinen, eikä sillä ollut kelloa kaulassaan. Villiporo tuijotti niitä takaisin puoliksi peloissaan, puoliksi ihailien. Jotkut vasoista olivat häntä pienempiä, jotkut isompia, mutta ne olivat kaikki kiiltäviä ja hyvinsyöneen näköisiä. Jokaisella oli kaulassaan kuparinen kello, joka kilisi heleästi ja ilmoitti, missä vasat kulkivat, etteivät ne vain vaeltaisi liian kauas Joulupukin pihalta ja mailta. Karsinan nurkassa oli valtava kasa jäkälää. Vihdoinkin ruokaa! Ainu alkoi ahmia jäkälää kuin viimeistä päivää. Muut porot katsoivat näkyä kummissaan. Niillä ei ollut koskaan niin nälkä kuin tällä oudolla tulokkaalla näytti olevan. Se ahmi ja ahmi kunnes koko jäkäläpino oli kadonnut sen vatsaan. ”Hei, senkin ahmatti, jätä meillekin jotakin!” huusi yksi vasoista. Mutta Ainu ei nähnyt eikä kuullut mitään. Sen silmissä sumeni ja se lyyhistyi karsinan olkiin. Se oli syönyt aivan liikaa ja kärsi nyt seurauksista. Se huohotti tuskissaan ja kieriskeli lattialla, yrittäen löytää asentoa, jossa vatsaan ei sattuisi ihan niin paljon. ”Mikä sitä nyt vaivaa?” ihmettelivät kesyt porot. ”No, jospa se siitä tokenee. Mennään ulos leikkimään!”

Porot juoksivat karsinan luukusta ulos ja Ainu jäi läähättämään oljille. Lopulta sen olo parani ja se juoksi ulos nähdäkseen, mitä muut porot puuhasivat. Se piti kovasti leikkimisestä ja halusi liittyä seuraan. Kesyt porot juoksivat iloisesti ympäri hakaa, ottaen kiinni toisiaan. Ainu innostui ja rynnisti sekaan. Se näykyi toisia kintereistä ja sohi niitä päällään ja turvallaan – niin se oli tottunut leikkimään kotona villiporojen laaksossa. Jos joku isoista vasoista tuli liian lähelle, hän potkaisi tätä pontevasti sorkallaan ja rynnisti tiehensä. Se oli tottunut pitämään puoliaan isompia vastaan, jotka olivat ajaneet sitä takaa tämän tästä. Mutta kesyt porot alkoivat pian elämöidä ja valittaa: ”Hei, ei noin saa tehdä! Leiki kunnolla!” Mutta Ainu riehaantui leikistään aina vain enemmän ja enemmän ja pian hakakin jäi sille liian pieneksi. Sehän oli tottunut juoksemaan vapaana pitkin ja poikin villiporojen laaksoa. Ainu löysi sopivan raon haan riukujen välistä ja kiemurteli siitä ulos. Pikku vasa kirmasi iloisesti pihalle isojen rekiporojen joukkoon. Se törmäili niiden jaloissa miten sattuu ja sotki niiden valjaat perinpohjaisesti. Yksi ohjaksista katkesi, kun Ainu jäi siihen kiinni ja rimpuili vimmatusti päästäkseen vapaaksi. Voi voi!

Porot katsoivat Ainun touhuja silmät pyöreinä. Näin villiä poroa ne eivät olleet vielä koskaan nähneet. Se ei kuunnellut mitään kieltoja ja käskyjä, temmelsi vain pitkin pihaa jättäen jälkeensä pelkkää hävitystä. Isompien porojen keskuudessa alkoi kuulua nurinaa. ”Kyllä tuommoinen vielä kuriin pistetään”, sanoi Iso-Jäärä, ja alkoi jo heristellä sarviaan villikkoa kohti. ”Oppiipahan, että minun sorkilleni ei astuta!” Se oli vain muutaman askeleen päässä Ainusta, kun Joulupukki astui pihalle. Hän huusi: ”Iso-Jäärä! Jätä pikkuinen rauhaan! Se ei tarkoita mitään pahaa. Kyllä se vielä oppii olemaan poroiksi.” Iso-Jäärä totteli, mutta jäi pyörittelemään päätään, ja monet porot supisivat keskenään: ”Tuosta ei kyllä tule kunnon poroa koskaan!”

Jotkut pienet vasat taas vauhkoontuivat Ainun käytöksestä ennennäkemättömällä tavalla. Ne tajusivat, että nekin voisivat murtautua ulos ulkohaasta ja kirmata pitkin pihaa Ainun tavoin. Ainun riehuminen näytti kovin hauskalta! Kyllä niitäkin kyllästytti aina pysyä kiltisti pikku karsinassa ja juosta pienessä ringissä pihalla, turpa toisen hännässä. Vihdoinkin saatiin Joulupukin talliin vähän toimintaa!

Seuraavina päivinä Korvatunturilla saatiinkin kokea aikamoista hulinaa. Ainu aloitti juoksentelunsa heti herättyään aamulla, pysähtyi vain syömään ja jatkoi hurjaa menoaan iltaan saakka. Kaikki olivat jo lopen kyllästyneitä Ainun touhuihin, sillä se ei kuunnellut ketään eikä uskonut mitään. Vain Joulupukin ja muorin sanat tehosivat Ainuun hetkeksi ja siitä tuntui pahalta kun nämä katsoivat sitä moittivasti, mutta pian se taas unohti kaiken ja jatkoi riehumistaan, aiheuttaen pahennusta ja villiten lauman pienempiä mukaansa. Kukaan ei ehtinyt kuitenkaan miettiä, mitä Ainulle pitäisi tehdä, sillä kaikilla oli niin tuhoton kiire jouluvalmisteluiden takia. Tontut ryntäilivät sinne tänne ja muori huokaili. Joka joulu sama juttu! Vaikka joulun valmistelu aloitettiin Korvatunturilla jo tammikuussa, kaikki jäi silti aina viime tippaan!

Jouluaatto lähestyi. Aatonaaton aamuna Ainu ryntäsi tapansa mukaan pihalle heti herättyään. Se koikkelehti ympäriinsä ja kaatoi kaikki porojen vesisangot mennessään. Pulska tallikissa sähähti, kun sen tassut kastuivat kylmällä vedellä. Ainu sai pian leikkikaveriksi pikku Haltin. Yhdessä ne juosta kaahasivat tallille päin ja kaatoivat mennessään kumoon Joulumuorin, joka kantoi maitosankoa kummassakin kädessään. Maidot kaatuivat maahan ja Joulumuori huusi raivostuneena: ”Katsokaa eteenne!” Mutta riehaantuneet vasat eivät kuulleet eivätkä nähneet mitään. Pian ne olivat juosseet pihan takana aukeavalle tasangolle ja hävisivät kokonaan näkyvistä. Haltin kuparikellon kilkatukin lakkasi kuulomasta. Kukaan joulupukin pihalla ei huomannut, että Ainu ja Halti olivat karanneet. Ainu ja Halti juoksivat ja juoksivat ja leikkivät hippasta. Mutta sitten alkoi sataa lunta ja pikku poroja alkoi väsyttää. Ei ollutkaan enää niin hauskaa olla karkumatkalla, ja ne halusivat palata kotiin. Nälkäkin alkoi kurnia vatsassa. Mutta missä koti oli? Oli kaamosaika ja

pimeää, eivätkä porot nähneet juuri kuonoaan pidemmälle. Sankka lumisade oli lisäksi peittänyt kaikki jäljet. Ainu ja Halti olivat eksyksissä.

Haltia alkoi pelottaa ja se vikisi: "Miten meille nyt nyt käy? Minulla on nälkä ja kylmä enkä jaksakaan kävellä enää askeltakaan." Ainu, joka oli Haltia isompi, sanoi: "Hyppää selkääni, niin lähdetään matkaan. Kyllä me löydämme kotiin." Ei Ainu oikeasti ollut ollenkaan varma siitä, että löytäisi Joulupukin tuvan. Se ei kuitenkaan voinut hätäntyä, koska pikku Halti oli jo aivan peloissaan. Niinpä ne lähtivät liikkeelle, ja Ainu paarusti urhoollisesti syvässä hangessa.

Samaan aikaan Joulupukin pihassa oli huomattu, että Ainu ja Halti olivat kadonneet. Joulumuorilla oli kova hätä. Ei hän ollut enää yhtään vihainen - ei edes muistanut maitosankojen kaatumista eikä muitakaan Ainun tihutöitä. "Susia on liikkeellä", hän itki. "Entä jos vasat ovat joutuneet niiden suihin?"

Joulupukki määräsi tontut etsintäpartioihin ja valjasti poronsa. Koko Korvatunturin väki lähti lyhdyt käsissään etsimään karkulaisia, paitsi joulumuori, joka jäi huolissaan tupaan vartioimaan tulta. Pian oli jo myöhäinen ilta, ja etsijätkin alkoivat väsyä. Kukaan ei halunnut luovuttaa, mutta he olivat haravoineet jo laajan alueen eivätkä olleet nähneet jälkeäkään vasoista. Lunta tuprutti aina vain lisää. Sitten hiljaisuuden rikkoi karmaiseva ääni: susi ulvoi. Tonttujen veri hyytyi. "Voi ei! Vasat on löydettävä ja pian! Kenties ne ovat jo suden vatsassa!"

Myös Ainu ja Halti kuulivat ulvonnan. Ainu oli nähnyt susia kotonaan villiporojen laaksossa, ja ne olivat joskus vieneetkin laumasta pieniä vasoja. Sen jälkeen vasojen emot olivat itkeneet katkerasti. Ainua pelotti enemmän kuin ikinä ennen lyhyen elämänsä aikana. Se sanoi Haltille: "Pitele kiinni, sillä nyt mennään ja lujaa!" Ja Ainu lähti juoksemaan. Se juoksi nopeammin kuin koskaan ennen. Se juoksi nopeammin kuin tuuli. Vapiseva Halti pomppi Ainun selässä ja nikkoteli kauhusta. Sudet ulvoivat jo lähempänä.

Tontut olivat pysähtyneet ja siristelivät silmiään nähdäkseen, missä sudet olivat. Lopulta Taavi-tonttu, jolla oli kaikkein paras näkö, havaitsi ensimmäisenä pimeän keskellä jolkottavan susilauman. Hän siristeli lisää ja erotti vielä tumman pisteen, joka liikkui susilauman edellä. Sitten Tuisku-tonttu, jolla oli paras kuulo, kuuli pikkuruisen porokellon kilinää. "Se on Haltin kello!" Tuisku tiesi. Tuolla ne ovat!" Tämän kuullessaan Joulupukki kannusti porojaan ja ohjasi rekensä kiireen vilkkaa oikeaan suuntaan. Hän huusi rohkaisevia sanoja pimeän ja tuiskun läpi: "Älkää pelätkö! Juoskaa tänne päin! Tänne päin!"

Mutta Ainu ja Halti eivät sanoja kuulleet. Ainu oli aivan lopussa. Siitä tuntui, ettei se jaksaisi juosta enää askeltakaan. Sen silmissä sumeni, ja selässä roikkuva Halti tuntui lyijynraskaalta. Ainun jalat tutisivat ja se ei pystynyt enää juoksemaan suoraan. Sudet saavuttivat niitä koko ajan, ja Ainu näki jo niiden palavat silmät kun se kääntyi hetkeksi katsomaan

taakseen. ”Minä – en – jaksa- enää –” se huohotti ja lyyhistyi lumeen. Se kuuli jo susien läähätyksen takanaan. Mutta sitten kuului jotain muutakin. Kahdenkymmenen porokellon iloista kalketta! Lumituiskun läpi kuului Joulupukin raikuva ääni: ”Ainu! Halti! Täällä! Täällä!” Sitä meteliä ja Joulupukin pelotonta ääntä sudet eivät kestäneet kuunnella. Ne pysähtyivät niille sijoilleen, kääntyivät kannoillaan, ja luikkivat pimeyteen. Joulupukki loikkasi reestä ja kiiruhti vasojen luo. ”Voi teitä seikkailijoita! Voi sinua Ainu-sankaria!” Hän kaappasi vasat syliinsä ja kiidätti ne reellä oitis Joulumuorin tupaan, jossa tämä kääri ne lämpimiin huopiin ja tyynnytteli niitä. Tontut kurkistelivat uteliaina ikkunoista ja kuiskivat keskenään: ”Näittekö, miten Ainu juoksi? Se pelasti pikku Haltin susien kynsistä!”

Joulupukki sanoi muorille: ”Minähän sanoin, että se ei ole mikään tavallinen poro! Noin rohkeaa pikku vasaa en ole eläissäni nähnyt, ja minä olen sentään aika vanha.” Joulumuori nyökytteli ja heijasi pikku Ainua sylissään. ”Ainu on antanut meille kaikille hienon joululahjan.”

Jouluaattoamu koitti Korvatunturilla iloisissa merkeissä. Kaikki heräsivät varhain, Ainukin, joka oli nukkunut sikeästi ja toipunut edellisen päivän seikkailusta. Se söi halukkaasti jäkälää, mutta oli kumman säyseä. Se ei juoksennellut eikä törmäillyt yhtään, ja Joulumuori katseli sitä hymyillen. Muori sanoi Joulupukille: ”Joko Ainu on vielä väsynyt eilisestä koettelemuksestaan... tai sitten se on ehkä oppinut olemaan poroiksi, ainakin vähän!”

Joulun aikaan 2011, Carla-Rose Häkkinen